

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. április 29.
(vasárnap)**

Horváth Géza

LÉGY HÚ MINDHALÁLIG!

Énekek: 23,1; 645; 690,1; 436,1-3; 462

Lekció: 1Kir 15,1-15

Alapige: 1Kir 15,14b

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük Neked ezt a szép délelőttöt. Magasztalunk Téged a gyülekezet közösségében. Szeretnénk teljes szívvel, szájjal Téged dicsőíteni, mert méltó vagy Urunk, hogy vegyél dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást.

Hadd köszönjük meg Neked azt, hogy nemcsak dicsó Úrként, Királyként magasztalhatunk Téged, hanem Hozzád tartozó népként is áldhatunk. Megvallhattuk az énekben, hogy „az Úr énnékem őriző pásztora.” Ó, bárcsak szívből vallottuk volna ezt, és nem színből! Kérünk, Urunk, fogadd el a mi hálánkat azért, amiért sokaknak pásztora vagy már. Nem vadon élünk. Nem úgy, mint akiknek nincs pásztora, vezetőjük – aki legelteti őket; aki csendes vizekhez terelgeti; aki védi; aki a sebeiket meggyógyítja; aki, ha elkóborol a juh, akkor hazaviszi a nyájhoz; aki vigyáz és gondoskodik az övéiről életükben és még a halálukban is egy örök életen keresztül.

Urunk, kérünk, hogy munkáld a Hozzád tartozásnak ezt a lehetőségét és ajándékát! Kérünk Téged, hogy szólaljon meg a Te igéd, és munkálkodjon a Te Lelked, hiszen tudjuk, hogy ezek a feltételei annak, hogy valaki ne csak hallja, hanem meghallja az igét és éljen. Valljuk, hogy egyedül a Te munkád az, amely megnyitja a mi kemény szívünket, amely ellenáll, amely elhárítja az igaz beszédet, és amely hajlamos arra, hogy minden hitványságra odafigyeljen. Kérünk azért Téged, hogy végy körül bennünket, és szenteld meg a mi szíveinket, gondolatainkat és érzéseinket. Add, hogy ne szóljon a Te igéd hiába! Szentelj meg bennünket a Te igéddel, mert a Te igéd igazság!

Hallgass meg bennünket, Jézus Krisztus nevében kérünk, Atyánk!

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten igéjét a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakaszból. Néhány vers kihagyásával, a Királyok első könyve 15. fejezetének első 15 versét olvasom:

„Jeroboám királynak, Nebát fiának a tizennyolcadik évében Abija lett a király Júdában. Három esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja Maaka, Abisáalom lánya volt. Teljesen apja bűneiben járt, amelyeket őelőtte cselekedett, és nem volt a szíve olyan tökéletes URához, Istenéhez, mint Dávidnak, atyjának a szíve. De mindazáltal Dávidért adott neki Istene, az ÚR mécses Jeruzsálemben: fiában utódot támasztott, és Jeruzsálemet megerősítette. Mert Dávid azt cselekedte, ami kedves volt az ÚR szemében, és nem távozott el egész életében attól, amelyeket parancsolt neki, kivéve a hettita Uriás esetét (...) Jeroboámnak, Izráel királyának a huszadik esztendejében Asa lett a király Júdában. Negyvenegy esztendeig uralkodott Jeruzsálemben. Anyja Maaka volt, Abisáalom lánya. Asa azt cselekedte, ami kedves volt az ÚR szemében, mint atyja, Dávid. Mert kikergette a férfi paráznákat az országból, és lerombolta az összes bálványt, amelyet atyái készítettek. Anyját, Maakát is megfosztotta anyakirálynői méltóságától, mivel egy iszonyú bálványt csináltatott a berekben. Asa lerontotta bálványát, és megégette azt a Kidron-pataknál. De ha a magaslatokat nem rontották is le, Asa szíve mégis teljesen az ÚRÉ volt egész életében. Bevitte az ÚR házába az ezüstöt és az aranyat és azokat az edényeket, amelyeket apja és ő maga arra szenteltek.”

Szeretettel köszöntöm a testvéreket, legelőször is azokat a testvéreinket, akik most vesznek először úrvacsorát; hozzátartozóikat, szeretteiket és természetesen a gyülekezet minden tagját.

Nagyon örültem ennek az igének, hogy a Bibliaolvasó kalauzunk szerint a Királyok első könyvéből pontosan ez a történet következik erre a mai napra. Ennek a történetnek egy részletét olvastam arról a királyról, aki 41 esztendeig uralkodott a déli országrészben, Júdában, és akit úgy hívtak: Asa. Akiről az Isten igéje azt mondja: egész életében, szíve teljesen az ÚRÉ volt.

Először is, ezt kívánjuk nektek, drága testvéreink, most konfirmált fiatalok és felnőttek, hogy legyen szívetek teljes életetekben az ÚRÉ, mert a szív lehet másé is. Isten igéje azt mondja, hogy Asa szíve az ÚRÉ volt, de tudjuk Isten igéjéből, hogy voltak királyok – sajnos ők voltak többségben –, akik szíve nem az ÚRÉ volt. Például Abija, Asa apja is, úgy olvassuk, hogy apja bűneiben járt. Ő azt cselekedte, amit az apja cselekedett. Asa, a fia, meg az Úrhoz akart hűséges lenni, és Neki akart engedelmeskedni. Éppen ezért, nem az apja életét követi, hanem az Urat akarja követni és szolgálni. Mert Isten igéje nyilvánvalóan elénk adja, hogy nem lehet a szülőket követni, ha azok engedetlenek az Úr iránt. Az 5. parancsolat ugyan elrendeli, hogy „tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad te néked”, de Isten igéje sehol nem kötelez arra, hogy kövessük is őket a bűnben és az engedetlenségben. Arra viszont biztat bennünket, hogy ha olyanok a mi szüleink, köves-

sük a hitüket. Igaz, nem a szülőkre vonatkozik a Zsidókhoz írt levél egyik ígé-
je, de emlékszünk rá, mikor azt mondja: kövessétek hitüket, mert azt érdemes
követni. Tehát, nem lehet követni a szüleink hitetlenségét, istentelenségét, nem
lehet követni a szülők bálványimádását és bálványozását, mert az Isten előtt
utálatos és az engedetlenség.

Amikor Asáról azt olvassuk, hogy negyvenegy évig uralkodott, akkor lás-
suk meg ebben, hogy Isten ígéretei igazak, és Isten megáldja mindig az enge-
delmességet. Abija, az apja, csak három évet kapott, Asa negyvenegy évet ka-
pott Júda trónján.

Nézzük meg, hogy mit jelent ez a mondat: Asa szíve mégis teljesen az Úré
volt egész életében. Tudjátok, testvérek, a Biblia nagy kérdése az, hogy kié vagy!
A Biblia kérdése nem az, hogy kicsoda az ember? Azt hadd vizsgálják a biológu-
sok, az orvosok, meg az antropológusok, hogy ki az ember. A Biblia azt adja
elénk, hogy „kié” az ember. Asa az Úré volt, és ezért a Bibliából az a kérdés most
felénk: te kié vagy? Amikor Pál apostol megírja a Római levelet, ezt a nagy ívű
teológiai fejtegetést és csodálatos dogmatikai művet, akkor közben olyan sze-
mélyes bizonyásgtételeket is tesz, mint például ez a mondat: akár élünk, akár
meghalunk, az Úréi vagyunk. Pál apostolnak is ez volt az öröme, nem az, hogy
mennyit tud. Nem az, hogy mennyit végzett; hogy milyen iskolába járt; hogy
kinél tanult, hanem az volt az öröme, hogy ő az Úré, az Úrhoz tartozik. Asáról
is ezt állapítja meg az ige.

Én olyan hálás vagyok, hogy a mi hitvallásunk első kérdése is pontosan er-
re utal, amikor megkérdezi: mi a te vigaszod életedben és halálodban? Mert
ugye, olyan vigaszt kell keresni az embernek, ami a halálban is vigasz! Olyan
vigaszt, ami az életben vigasz, azt talál mindenki. Ami az életben vigasz, azt
megtalálja a hitetlen ember is: a hobbiban, a szórakozásban, a pihenésben, a
kedvteléseiben, a hobbi kertjében, ebben-abbban, de nekünk olyan vigasz kelle-
ne, ami a halálban is, meg még a halál után is vigasz. A felelet pedig így hangzik:
Nem a magamé vagyok, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztus-
nak a tulajdona, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget
tett. Megvallották ebben annak idején a Káté írói: a mi örömünk, a mi boldog-
ságunk az, hogy Jézusé, az Úréi vagyunk. Őhöz tartozunk, mi is elmondhat-
juk, hogy „az Úr énnékem őriző pásztorom.”

Ezért olyan nagy kérdése a Bibliának, hogy kié vagy! Ki a te pásztorod? Ki
az, aki téged vezet? Ki az, aki téged etet? Ki az, aki terólad gondoskodik? Ki az,
aki a halál árnyéka völgyében is feletted tartja majd a kezét és megőriz? Jézus
Krisztusé vagyok, én is Jézusé vagyok! Én is az Úré vagyok!

Isten ígéje alapján, a hitvallás írói azért mondták ezt, mert – így fogalmazott
a múlt század egyik nagy igehirdetője, Victor János – Őbenne adott nekünk az
Isten önmagával találkozót. Jézusban adott nekünk az Isten önmagával talál-
kozót. Kívánom, hogy tudjátok elmondani: igen, Jézusé vagyok! Az ember füg-
getlen akar lenni Istentől, embertárstól, parancsolatoktól, rendelésektől; a ma-
ga életét akarja élni, hogy ne legyen abba senkinek beleszólása. Viszont Asa
egész életében teljesen az Úré volt.

Hadd szóljak arról, hogy mi következett abból, hogy Asa teljes életében az Úré volt! Tudjátok, az a jó, hogy ezt Isten állapítja meg, az ige mondja róla, nem pedig Asa mondja magáról, hogy „az én szívem az Úré”. Valószínűleg ő is elmondta, de ezt az Isten ígéje állapítja meg róla. Ő vizsgálja meg, Ő értékeli, hogy Asa szíve az Úré volt. De mi következik ebből?

Sajnos, testvérek, megmondom őszintén, hogy sok ember úgy akar hinni, és úgy hisz Istenben, hogy abból nem következik semmi. Biztos ti is hallotok olyanokat munkahelyen, iskolában, baráti társaságban: én hiszek! Nem az a kérdés, hogy hisz, hanem az, hogy mi következik belőle! A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében felsorolt hithősök nem azért voltak hősök, mert hittek, hanem azért voltak hősök, mert a hitükből következett az, hogy cselekedtek, mégpedig az Úr szerint. Például, Mózes szülei hittek, és rejtegették a gyermeket. Mi következett hitükből? Az, hogy nem félték a király haragjától. A többiek sem azért voltak hősök, mert hittek, hanem azért, mert cselekedtek. Azért, mert a hitükből következett az engedelmesség, bátorság. Hűek akartak maradni Istenhez, és ezért felvállalták, hogy szembe mennek a világgal, szembe mennek a fáraó akaratával és rendelkezéseivel, mert ők eldöntötték azt, amit később majd olvasunk a Cselekedetek könyvében: Istennek kell inkább engedni, semmint embereknek. Asa is ilyen volt.

Ebből –, hogy az ő szíve az Úré –, nézzük meg, mi következett! Ilyeneket olvasunk: kiirtotta a bálványokat; aztán kikergette a férfi paráznákat az országból; anyját, Maakát is megfosztotta anyakirálynői méltóságától, mivel egy iszonyú bálványt csináltatott a berekben. Asa lerontotta bálványát és megégette azt a Kidron-patakjánál. Tehát az következett belőle, hogy igyekezett mindent eltenni az útból, ami Isten dicsőségét és felségét megsértette. Hadd mondjam így, hogy Asa szembement a korszellemmel, és szembement még a saját anyjával is. Megfosztotta királynői méltóságától. A férfi paráznákat meg kikergette. Azt mondaná a mai kor embere: ne sértsük a jogaikat, mert nekik vannak jogaik! Asa meg azt mondta: itt egy valami sérül igazán: Isten dicsősége! Hát kit érdekel, hogy az embernek mihez van joga! Az embernek kötelessége, hogy az Istennek szolgáljon! És azt mondta, hogy itt egy dolog sérül csak: Isten szentsége, Isten dicsősége. Isten akarata sérül, mert valakik ez ellen mennek, és valakik ezt sértik. Asa elkezd harcolni az Úr ügyéért.

A hívó élet, ahogy az egyik énekünk is mondja: „Új próba és új küzdelem / A hívók sorsa szüntelen.” Az ige is ezt mondja: „harcold meg a hitnek szép harcát...” Ez egy óriási harc! Asának is az volt, de ő az Isten ügyét előbbre helyezte a saját családi ügyeinél, mert még az anyjával is felvette a harcot, és megfosztotta a királynéságtól. „Tiszteletben kell tartani...” A ma embere ezt mondja: toleránsnak kell lenni! Tiszteletben kell tartani, mert neki ez a hite! De hol van az, hogy „az Istent tiszteld és Őt féljed”? Az Isten ígéje hol beszél arról nekünk, hogy egy pogány, istentelen vallást tiszteletben kell tartani; és esetleg el kell ismernie az országnak, hogy igen, ez egy bevett vallási felekezet? Azonban így nem lesz áldás! Énekelhetjük mi az istentiszteleten kétszer is, hogy „Isten áldd meg a magyart”, ha ez a magyar nép toleráns akar lenni, meg elfogadó akar

lenni! Asa azt mondta: kifelé! Mint, amikor Méliusz a debreceni zsinaton, 450 évvel ezelőtt, amikor valaki ott megjelent a tanaival, azt mondta neki: ott az ajtó! Kifelé! A ma embere ezen fel lenne háborodva. El kell dönten, hogy Istenhez akarunk-e ragaszkodni vagy pedig nem! El kell dönten, hogy Neki akarunk-e tetszeni, Előtte akarunk-e járni vagy pedig Nélküle és az Ő háta mögött! Asa szíve az Úré volt teljes életében.

Hadd emeljem ki ezt a szót, testvérek, hogy „mégis”! Megfogott engem, hogy miért mondja itt Isten igéje: Asa szíve mégis teljesen az Úré volt! Tudniillik, a vers elején így hangzik: „De ha a magaslatokat nem rontották is le, Asa szíve *mégis* az Úré volt teljes életében.” Mit jelent ez a mégis? Kedves fiatalok vagy felnőttek, lehet, hogy ti egyedül vagytok az osztályban, vagy egyedül lesztek hívők! A mégis azt jelenti: nem a létszámba nézek, hogy hányan vannak, hanem azt nézem, kikkel formált engem egy testté Krisztus. A mégis azt jelenti, mint amikor Szundar Szing – akit a saját apja megmérgezett, mert azt mondta, hogy inkább lássam a fiamat halva, mint keresztyénnek –, megírta az éneket: ha nincs is társam itt, követem mégis Őt. Ha nincs is társam itt: tehát ez azt jelenti, hogy ha egyedül vagy. A mégis azt jelenti: hogy ha van egy osztálykirándulás, akkor te nem iszod magad részegre, mert a többi leissza magát. A mégis azt jelenti: hogy ha van egy munkatársi, hétvégi tréning, akkor te nem beszélsz parázna módon és nem iszod le magad. Mégis – ha nincs is társam itt; ha egyedül maradok is!

Asa szíve mégis az Úré volt egész életében, a kísértés, a csábítás, a vágyak ellenére; akkor is, ha mindenki mást csinált, Asa akkor is ahhoz ragaszkodott, ami az Úrnak tetszett. A mégis azt jelenti, hogy ellenállásba ütközött, mert azt mondja az Isten igéje: „ha a magaslatokat nem rontották is le.” Ez egyszerűen azt jelenti, hogy Asa nem tudta véghezvinni azt, amit akart, de véghez akarta vinni. Vald Péter meg tudta szüntetni a hamis vallást? Vagy John Wycliff, meg tudta szüntetni a hamis vallást? Luther meg tudta szüntetni a hamis vallást? Kálvin el tudta rendezni, hogy a magaslatokat is rontsák le? Nem, de a szívük az Úré volt; ők ragaszkodtak az Úrhoz.

A mégis azt jelenti: nagy az áradat, nagy a sodrás. Mi, akik folyó mellett nőttünk fel, tudjuk, hogy a folyónak nagyon kellett nézni a sodrását, hol van örvény. Hadd mondjam nektek, kedveseim, hogy nagy a sodrás! A mégis azt jelenti, hogy belekapaszkodtok valamibe, ami miatt nem fogtok elsodortatni. A mégis azt jelenti: erősen álljatok az Úrban! A mégis azt jelenti: kapaszkodj bele! A mégis azt jelenti, hogy „szerelmeddel kötözve meg, dicső, boldog Király”. A mégis azt jelenti, hogy Krisztushoz vagyok láncolva. A mégis azt jelenti, hogy nem tud elsodorni az ár!

Asa nem volt tökéletes, mégis a szíve az Úré volt. Asa nem volt törvényi értelemben tökéletes, tehát, nem volt büntelen, de tudjátok, hogy Asa szíve miért volt az Úré? Én úgy látom Isten igéjéből: aki az Úré, az bűnt követ ugyan el, de nem marad meg a bűnben. Aki meg nem az Úré, az bűnt követ el, és megmarad a bűnben. Emlékeztetek, amikor Pál apostol azt mondja: „megmaradjunk-e a bűnben?” Szó sincs róla! Az, hogy Asa szíve az Úré volt, az nem je-

lenti azt, hogy bűntelen volt. János apostol azt írja: ha azt mondjuk, hogy nincs bűn mibennünk, akkor megcsaljuk magunkat. Az azt jelentette, hogy Asa élete és szíve nem maradt meg a bűnben, mert a hívő nem marad meg a bűnben. Ha valaki megmarad a bűnben, az nem hívő. Arról az emberről akármit is gondoltunk vagy gondolunk, az nem hívő, ha megmarad a bűnben. Asa nem maradt meg a bűnben, mint ahogy elődje, Dávid sem. Amikor Nátán próféta elmondja az ígét, akkor Dávid bűnbánatot tart, azért mert nem arra haragszik meg Dávid, aki megmondta neki a bűnét, hanem a saját bűneire kezd el haragudni. Ha valaki nem hívő, akkor mi történik ma? Megmondjuk a bűnét és megharagszik ránk. Aztán elmegy a gyülekezetből, mert másik gyülekezetben nem szólnak neki, ott csinálhat azt, amit akar. Megharagszik arra, aki mondja.

Nagyon érdekes, hogy amikor Dávid megszomorodik, amikor Asa vagy amikor a korinthusiak megszomorodnak bűnbánatra, akkor nem azért szomorodnak meg, mert nekik valaki meg merte mondani az igazat, hanem megharagszanak a saját bűneikre. Az Isten Szentlelke szomorúságot ébreszt, tudniillik, hogy bűneikkel megbántották Istent. Az Isten felségét, dicsőségét, szentségét és igazságát. Az ilyen emberben a Szentlélek hitet fog munkálni, és a hitet fogja erősíteni, hogy térjen meg; térjen vissza az Úrhoz; és az ilyen ember vissza is fog térni. Elesik, de felkel. Vétkezik, de tudja, hogy van bocsánat, és hogy bűnei el vannak törölve.

Hadd fejezzem be azzal, hogy Asa szíve az Úré volt „egész életében”. Mert higgyétek el, hogy csak így érdemes! Csak így érdemes az Urat követni, amikor azt mondja majd Isten: egész életében. Sokan csak az életük vége felé szeretnének az Úré lenni. Mi lelkészek, hányszor hallottuk: majd ha nyugdíjas lesz, mert akkor már lesz időm! De akkor már nem lesz erőd! Az olyan, mint amikor egy nyugdíjas bácsi azt mondta nekem: alig vártam a 65. évet! Azt gondoltam, hogy én fogom a MÁV-ot kiutazni a vagyonából, mert ingyen fogok utazni! Hát, elértem a 65. évet, és nem bírok utazni. Nem érdemes arra várni! Asa szíve az Úré volt teljes életében. Van egy szép halleluja ének, amelyik így kezdődik: „Most, most még ifjú korodban / Add át Jézusnak szíved, / Míg öröm, remény, vidám kedv, / Ifjúság, erő tied!”

Kedves testvérek, végül, hogy Asa szíve egész életében az Úré volt, nem az ő érdeme, hanem azé az Úré, aki megtartotta. Azé az Úré, aki hordozta, saszárnyakon vezérelte és védte. Nem azon van a hangsúly, hogy te hú maradsz, hanem azon, amit Pál a korinthusiaknak mond: „Hú az Isten!” Ő hűséges; ha mi hűtlenkedünk, Ő hú marad. Asa szíve nem azért volt az Úré, mert ő annyira igyekezett, hanem azért, mert az Úr megtartotta. Nem azért, mert ő olyan sok jót tett, hanem azért, mert azt mondja az Efézusbeliekhez írt levél: Isten jócselekedeteket készített el, amelyekben járunk. Asának egy dolga volt: figyelni az Úrra; szeretni az Urat; meghallani, hogy mit akar, annak engedni és Őt követni. Asa szíve az Úré volt teljes életében. Én kívánom, hogy senki ne menjen el úgy bizonytalanul, hogy kié a szíve! Hadd mondjam el még egyszer Sprecher László szép énekét, amit két héttel ezelőtt idéztem! Ő egy evangélikus énekíró volt, és így írta le valamikor:

„Mióta szívem Jézusé,
Azóta én boldog vagyok.
Ajkamról, hála száll felé,
Kegyelmi fény reám ragyog.

Kegyelmi fény ma felragyog.
Isten szeret, fia vagyok.
Jézusban Ő Atyám nekem,
Meváltott, új az életem.”

Csak úgy menj innen a templomból haza, ha ezt el tudod mondani! Ha nem, akkor „Jöjj, az Úr vár reád, jöjj, amíg ifjú vagy!” – hogy igaz legyen majd egyszer, hogy Isten azt mondja: igen, teljes életében az Úré volt!

Ámen.

Imádkozzunk!

Áldott Urunk, hálás szívvel köszönjük Neked ígéd tanítását. Add, hogy a szó ne csak fülig, hanem szívig érje! Hadd szembesüljünk vele, hogy valóban kié a mi szívünk; kit szeretünk; ki fontos nekünk; kinek a dicsőséget keressük; kit szeretnénk életünkkel szolgálni, magasztalni; kinek szeretnénk engedelmeskedni; ki iránt leszünk igazán hűségesek!

Azért kértük az előbb, hogy új szívet adj, mert tudjuk, hogy az új szív ajándék. Ígéretet adtál arra, hogy elveszed a kőszívet, mert mi nem tudjuk azt kitenni magunkból. Mi nem tudjuk a szívet megváltoztatni, de Te újjá tudsz szülni, élő reménységre. Új szívet adj Urunk, amelyik meg van mosva Jézus vérében, amelyik bizonyos a megváltás bizonyosságában, csodájában; olyan szívet, amely állandó vágyban ég, hogy értse és kövesse szent igazságodat. Ezt a vágyat add nekünk, Urunk!

Kérünk Téged, hogy így áldj meg bennünket, mindnyájunkat, hogy legyen igaz az életünkre: mégis az Úré volt, egész életében! Kérünk, hogy így áldj meg harcainkban, így tegyél bennünket bizonyágtétevé. Kérünk, hogy Te hatalmazd fel és Te irányíts bennünket mindig, hogy e gonosz, elvetemült, parázna, hitetlen nemzedék között mi világítsunk, hogy lássák az emberek, és dicsőítsenek Téged.

Kérünk Téged, hogy áldd meg úrvacsorai közösségünket. Áldd meg gyülekezetünk betegeit. Áldd meg azokat, akik a héten, szeretteiktől búcsúztak. Adj nekik reménységet, vigasztalást, és hogy keressék az Urat, amíg megtalálható, hívják segítségül, amíg közel van. Áldd meg a gyermekeket, felnőtteket, időseket, megfáradtakat.

Köszönjük, hogy Te vagy a mi hűséges pásztorunk, aki hű maradtál hozzánk, minden hűtlenségünk ellenére is. Legyen ezért Tied a hála, magasztalás, dicsőség!

Ámen.

462. ének

Silcher F., 1789—1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-rőm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem, nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábadnál gyermeked, Ki szemlehungyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzené: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826—1901.